

Budoucnost západní civilizace aneb manuál na přežití

- CZ24 News | 9. září 2023

V tomto obsáhlejší článku jsou definované síly ničící západní civilizaci, zejména pak progresivismus, jenž je použit jako zastřešující pojem. Nad to jsou popsány doprovodné, systémově se opakující jevy spojené s nástupem totality, do níž se opět dostáváme, byť v rádobě „nové“ progresivistické formě. Jelikož máme zkušenosti z řadou předchozích totalitních režimů, není těžké předpovědět, co nás v blízké budoucnosti čeká. Co je však nejdůležitější je připomenout, jaké má jednotlivec možnosti s touto zrádnou ideologií bojovat - není jich totiž zdaleka málo.

Jak se západní civilizace ve zvyšující rychlosti zbavuje křesťanství a tradic s ním spojených, vzniká u lidí určité duchovní vakuum. Tento trend byl velmi přesně popsán Carlem Gustavem Jungem v první polovině dvacátého století. V té době zaplnil toto vakuum nacismus a komunismus (stejně jako extrémní liberalismus v USA). Jelikož těmito šíleným kvázi-náboženským ideologiím definitivně odzvonilo, vzniklo vakuum nové. To se nyní zaplňuje novým náboženstvím - nazývejme jej progresivismem. Ten je definován hlavně těmito osmi opěrnými body:

1. **Genderismus:** spočívající v popření biologického pohlaví a zavedení možnosti volby. Především se projevuje v otevřené nenávisti vůči zdravým heterosexuálním ženám a mužům.
2. **Environmentalismus:** spočívající ve svaté válce proti emisím CO₂ a vůbec veškeré lidské aktivity mající dopad na životní prostředí (tedy téměř všeho). Typickým projevem je vybíjení dobytka, zákaz cestování, nejdříve osobními vozy, později jakékoli formy cestování a 15-minutová města.
3. **Zdravotní preventismus:** přehnaně zveličující potřebu zdravotní prevence jednotlivce - zdraví se zde míní jak mentální tak fyzické. Dal by se shrnout slovy: zajistíme vaše zdraví, i kdyby vás to mělo zabít. Typicky se projevoval v době COVIDismu, rozhodně však s koncem COVIDu neřekl poslední slovo. Všechny well-being, no-blaming či neurodiversity nesmysly jsou právě z této líhně.
4. **Tolerantismus:** spočívající ve vynuceném protežování a tolerování všech možných - zejména agresivních a vůči ostatním nenávistných - menšin na úkor většiny a otevřená nenávist vůči tradiční populaci. Typicky se projevuje multikulturalismem, podporou masivní migrace, umělém vytváření dalších menšin z menšin, ale i selektivní uplatňování práva.
5. **Digitalismus:** násilné nasazování výpočetní techniky a digitalizace a snaha přinutit lidi žít v realitě virtuální, nikoli skutečné. Charakterizovat by se dal jako: zapni si „plejstejš“, vezmi do ruky chytrý mobil a hlavně nic neřeš! Typickým projevem je digitalizace peněz, vznik všemožných metaverzů, takzvaná digitální demence (neschopnost si nic pamatovat, protože se to dá snadno vyhledat) či nutnost vést veškerá setkání on-line.
6. **Globalismus:** snaha potlačit všechno lokální - typicky zvyklosti, tradice, patriotismus, vztah k místu či národu, v ekonomice také produkty určené pro domácí (či regionální) trh a tedy vznik obrovských monopolů. Typickým projevem je snaha zlikvidovat jakékoli hranice, zavést dvojí metr nadržující všemu nadnárodnímu a podobně.
7. **Extrémní rovnostářství (egalitarismus):** vnucující myšlenku, že jsme všichni stejní, neuznávající koncepty jako přirozený talent, píle, inteligence a podobně. Dal by se charakterizovat slovy, radši ať všichni umřou v chudobě, než aby někteří měli více. Tato idea je vlastně nejbližší standardnímu komunismu z ranného SSSR (ono „všichni máme stejné žaludky“ jak se říkalo v 50. letech). Typickým projevem jsou fanatické snahy vymýtit chudobu a přehnaná implementace doktríny rovnosti šancí. V angličtině stačí hledat hesla jako Social Justice nebo Equality evokující pocit déjà vu padesátých let.

8. **Elitářství (elitarismus)**: pocit vlastní výjimečnosti progresivistů. Ti autenticky věří tomu, že všichni ostatní jsou tupí, nevědečtí, omezení, uzavření, nejlépe odněkud ze středověké vesnice. Zároveň věří, že oni jsou jediní, kdo všemu rozumí, kteří jsou vědečtí a kteří jsou skutečnými experty, že jejich pamflety prezentují jedinou správnou pravdu a podobně. Někdo by mohl namítat, že se nejedná o definiční bod, ale o doprovodný jev (například nacisté a částečně komunisté věřili témuž).

Často se progresivistické kvázi-náboženství také nazývá wokismus, ale název nyní není tak podstatný – ostatně dříve či později se pro tento ismus nějaký jednotný název najde.

Co je pro progresivismus specifické a zcela unikátní je jeho otevřená fatálnost. Na rozdíl od jiných známých ismů se tento liší v tom, že slibuje redukci lidské populace, zchudnutí a snížení životní úrovně, snížení reprodukivity, omezování osobních svobod, omezení fyzické interakce mezi lidmi, totální kontrolu všeho (například za co platíte), zakazování cestování (proč někam jezdit, když máte Google Maps) a řadu podobných jevů. Tím se zásadně liší od předchozích ismů slibujících pravý opak (byť nakonec dosáhly téhož). Připomíná tak spíše extrémní středověký puritanismus – jistě asi není náhoda, že toto novodobé náboženství přichází z anglosaského prostředí. Prostředky tohoto ismu se zmíněným cílům v plné míře přizpůsobují – bohužel jsou obohaceny o možnosti současné techniky, což jenom podtrhuje nebezpečnost.

Není zde asi potřeba uvádět konkrétní příklady fatálnosti a nebezpečnosti tohoto náboženství – to si může každý čtenář udělat sám jako lehké intelektuální cvičení – stačí se podívat kolem sebe. Co je však zajímavé sledovat jsou charakteristické jevy, pravděpodobná progrese ve střednědobém a dlouhodobém horizontu a také analýza možností jednotlivce (jinými slovy, jak se zařídit na individuální úrovni).

Doprovodné jevy

V první řadě je potřeba zmínit selhání všech elit (především intelektuálních, podnikatelských, politických a duchovních). To je jev systémový – projevuje se zákonitě vždy na konci každého civilizačního uspořádání (řada lidí si ještě pamatuje konec 80. let, mohou to tedy dosvědčit). Intelektuální elity selhaly na plné čáře, neboť jsou sami autory těchto bludů – největší šílenosti přicházejí z anglosaského vysokoškolského prostředí. Vysoké školství je také spolehlivou líhní fanatických stoupenců a technokratů progresivismu. Podnikatelské elity selhaly, když začaly ochotně přizpůsobovat svoje podnikání požadavkům progresivistů (často se nejedná ani o nic zákonem vyžadovaného, tedy se nemohou na nic vymlouvat). Management řady firem řádí jako smyslu zbavený – dobrovolně stanovuje kvóty pro menšiny na úkor produktivity a kvality, organizuje různé zelené akce, vynucuje účast zaměstnanců v seminářích na progresivistická témata, odměňuje dle barvy kůže, pohlaví, vyznání a sexuální orientace a nikoli dle zásluh. Pochopitelně tak firmy přestávají být konkurenceschopné a jak množství, tak kvalita výstupů systematicky klesá (což vede k propadu ekonomiky a tedy bohatství na státní úrovni). Podobně se ve firmách násilně nasazuje více a více digitální techniky a digitalizují se všechny procesy – často i tam, kde se digitalizací nezíská žádná přidaná hodnota. Člověk je tedy čím dál tím více jenom parametrizovaná entita, nikoli živá bytost. O hrůzostrašném selhání politických elit netřeba psát, neboť o něm všichni víme své (stačí otevřít první noviny). Tradiční západní duchovní elity (tedy křesťanské) selhávají také – především v anglosaských zemích se běžně na kostelích objevují duhové vlajky, vnucuje se morální povinnost za každou cenu pomáhat imigrantům a všemožným agresivním menšinám, zcela se upouští od osvědčených tradic a podobně.

Samostatná kapitola by mohla být o selhání mediálních elit. Mainstreamová média již dávno neprezentují fakta, ale výhradně vnucují, co si musíme myslet. Činí tak na základě zkreslených

reportáží – reprezentujících jen vybrané události (často i zjevné bludy) a jenom prověřené a náležitě uvědomělé „experty“. Druhá půlka skutečností zůstává čtenáři skryta a jakýkoli jiný názor buďto není vůbec publikován, nebo je jeho nositel zesměšňován, karikován a dehonestován. Mainstreamoví žurnalisté tak plní roli pátera Koniáše a slouží jako nástroj vymývání mozků. Nad to i mediální scéna podlehla oligopolizaci, kde vlastníci médií představují novodobou oligarchii. Drtivá většina mediální scény je vlastněna několika jedinci – jak u nás, tak i na západ od nás.

Další systémově se opakující úkaz je strach nahánějící nenávistný fanatismus technokratů progresivismu. I zde se jedná o něco typického – pokud nevěříte, přečtěte si memoáry Sebastiana Haffnera o meziválečném období v Německu či se podívejte na dokument o některých budovatelských komunistech z padesátých let. Jedná se o ideologicky posedlé lidi řídící se výhradně zásadou „účel světí prostředky“. Byli by schopni spáchat (a také často páchají) doslova cokoli, jenom aby jejich světonázor zvítězil. Z očí jim plá čistý hněv a nenávist. Stačí si zapnout rozhovory s účastníky pochodů hrdosti, či si poslechnout některé „ekologické“ aktivisty a musí se vám sevřít hrdlo. Někdy je opravdu těžké rozlišit šílence likvidující sochy v anglickém Bristolu od islámského fundamentalisty, jenž na buldozeru likviduje památky ve městě Palmyra. Jakákoli kulturní tradice je pro ně totiž smrtelně nebezpečná a tedy musí být zničena. S těmito fundamentalisty opravdu není radno žertovat – není náhodou, že humor je první věc, jenž každý totalitní režim zakazuje.

Co je také charakteristické je celospolečenský cynismus a nihilismus na straně jedné a masivní brainwashing na straně druhé (opět systémový a opakující se fenomén). Podstatná část lidí je sice se situací nespokojena, ale nesnaží se nikterak vzdorovat (ani aktivně, ani pasivně). Právě naopak, tiše podlehnu – typickým úkazem je, když se lidé rozhlíží, jestli někdo nevhodný neposlouchá, a pak snižují hlas při říkání čehokoli, co není systému po chuti. Stejně je to ve výchově dětí, opět se říká: je to takhle, ale ve škole to radši neříkej. Vlastně si tak řada lidí dobrovolně nasadí do hlavy program autocenzury a stanou se tak bez vlastního vědomí cynickými spolupachateli. Jiní zase tiše doufají, že to za ně vyřídí jiní a že na jejich počinech by stejně nezáleželo, neboť jsou malými pány. Podstatná část žije v přesvědčení „nějak bylo, nějak bude“ a vlastně vůbec nic neřeší – ono alibistické „všude je chleba o dvou kůrkách“. Čekají tak vlastně na spasitele – ale těch se, jako vždy, nedostává – neboť neexistují a existovat nemohou (bohové mohou být možná na hoře Olympus, nikoli mezi námi smrtelníky). Druhá část naopak zcela tomuto ismu podlehla, je smutné vidět, jak i jinak inteligentní lidé en masse podléhají naprostým sebezničujícím šílenostem – opět se jedná o systémový jev, velmi pěkně analyzovaný již zmíněným C. G. Jungem (pokud vás to zajímá, hledejte něco o kolektivním nevědomí a jeho síle v jeho díle).

V neposlední řadě je ještě nutno zmínit, že opět vše začíná dobrým úmyslem (další systematický rys). Je přece krásné žít v představě, že nebudeme ničit životní prostředí, že jsme vlastně všichni stejní, že každý může kolik práv si zamane a ještě k tomu může být zdravý až do smrti, že se vše může vyřešit v pohodlí od počítače (a řadu jiných věcí). Ano, je to všechno pravda, stejně jako je pravda, co říkali komunisté – jistě si nikdo nepřál vykořisťování dělnické třídy (k němuž v některých případech skutečně docházelo). Akorát to tenkrát nedopadlo moc dobře a nedopadne ani dnes. Úmysl je něco jako náboj ve fyzice, má nevyhnutelně své dva póly (dobrý a špatný), jenž jsou neoddělitelné. Právě snaha mít jenom jeden z těchto pólů a zlikvidovat ten druhý vede přesně k opačnému efektu.

Prognóza

Chtěl bych ještě jednou zdůraznit, že opakovaný nástup totality je jev systémový, opakující se již po několikáté a sledující přesně stejné zákonitosti – v psychoanalytickém smyslu se jedná jen o další iteraci masivního podlehnutí kolektivnímu nevědomí. Díky tomu máme jedinečnou možnost dopředu predikovat, co nás v blízké budoucnosti čeká a to s překvapivě velkou přesností. Bohužel se nejedná o obraz idylický, ale spíše o prelud hodný Hieronyma Bosche.

Je vhodné zmínit, že nyní jsme ve stavu ranné totality, mohli bychom jej stále ještě nazývat pretotalitní fází. Již se začínají implementovat první restriktce. Typicky se jedná o zavedení cenzury. To pozorujeme již nyní, stále ještě existují svobodné prostory, ty se však budou postupně ukrajovat, až se zakážou úplně. Další na řadě v této fázi bude svoboda pohybu. Všechny totalitní státy se bojí, že jim obyvatelstvo uteče jinam a ještě sebou vezme bohatství. V první fázi nebudou cesty ven výslovně zakázány, ale bude vám je například schvalovat nějaký úředník, který vám proces tak znepríjemní, že si jej dvakrát rozmyslíte (například se bude ověřovat očkování, zdravotní stav, případná uhlíková stopa s cestou spojená a podobně). Samozřejmě si sebou budete moci vzít jenom malý kufřík s oblečením (žádné zlato a podobně – mějte to na paměti). Druhý krok bude zákaz úplně. Jak již můžeme vidět, vznikají nové železné opony.

Stejně tak lze očekávat masivní odposlouchávání a sledování – odůvodněné bojem proti dezinformacím (jiný název pro boj s vnitřním nepřítelem či pátou kolonou). To bez diskuse již probíhá dnes, zatím však jen na úrovni tajných služeb. Brzy k nim přibudou oficiální orgány činné v trestním řízení. To vyústí v zákaz takzvaných populistických stran (takových, které jsou snad jen trochu proti systému). Bude to odůvodněno stylem: na základě informací tajných služeb musíme konat, abychom ochránili demokratický stát a svobodný průběh voleb (ono známé „republika si rozvracet nedáme“). Člověk se podiví, kolik peněz poslali Rusové, Číňané a další „autoritářské státy“ do kampaní těchto stran. Maličkost, jako že to je celé lež, se stejně nikde nepublikuje neb je to zakázáno. Vzpomeňte si například na prokazatelně vyhané obvinění o Ruském financování kampaně Donalda Trumpa.

V této fázi také přijde na řadu kádrování (gleichschaltung). Pokud tomu nevěříte, vyhledejte si „diversity monitoring“ nebo „equal opportunities monitoring“ – to je standardní kádrování. Již v plném proudu probíhá ve Velké Británii (právě teď), ale i v jiných západních zemích. Vyžaduje nejdříve správné složení ve smyslu barevnosti a zastoupení sexuálních deviací zaměstnanců firem a státních organizací. V druhé řadě je pak rozšířeno o vyžadovanou progresivistickou uvědomělost řídících pracovníků, kdy se vyžaduje demonstrace vůči progresivistickým zásadám, což je také rozhodující faktor přijetí (na odbornosti až tak nesejde, pokud vůbec). Začíná se tedy uplatňovat forma sociálního kreditu, nejdříve neformálně, později zcela v souladu se zákonem. Opět se jedná o něco, co již v plném proudu probíhá na západ od našich hranic. Nejde tedy o věštbu toho, co se může stát, ale kdy se to stane (nejspíše hodně brzy).

Jenom malá odbočka pro ty z vás, kteří si myslí, že to není legálně možné, že to snad soudy zakážou, případně policie nebude vymáhat či se vzbouří armáda a podobně. To se nestane, nacisté se k moci dostali také v souladu s ústavou, nakonec zavedli šílené restriktce také ústavně konformním způsobem, kdy dvě třetiny Reichstagu zvedli ruku pro změnu ústavy, nacisté však ovládali sotva čtyřicet procent (mějte to na paměti, pokud věříte, že nás ústava ochrání). Stejně tak to bylo v té době s armádou, policií a tak podobně – opět, malé připomenutí, volby v roce 1933 nacisté fakticky prohrály (nedosáhli ani zdaleka většiny, natož ústavní většiny v Reichstagu), celých 56 procent lidí hlasovalo proti nim (a to v té době byli levicové strany již zakázány). Že jim to v ničem nebránilo není potřeba připomínat. Velmi podobný průběh měl komunistický převrat v Československu.

Po této pretotalitní fázi již přijde plná totalita. Možná se udělá nějaký novodobý požár říšského sněmu. V Americe to asi již proběhlo – vyhledejte si takzvané události šestého ledna (slavný nájezd na Kapitol ze strany Trumpových příznivců). Tato „revoluční“ událost otevře dveře zesílení předchozích prvků a přestavení nových. Tedy vlastně k plné „revoluci“. V prvním kroku se začnou zatýkat názoroví oponenti a také se zavede všeobecná atmosféra strachu. Pochopitelně se již nepůjde jenom po lidech, ale celých rodinách – děti se budou vyhazovat ze školy a za přečiny rodičů a podobně. Nad to přibude povinná účast v masových průvodech – jedná se o důležitý krok při brainwashingu, jelikož v kolektivu člověk jednodušeji ztratí racionální zábrany. Nacisté dělali průvody národní hrdosti, komunisté prvomájové průvody, dnešní progresivisté dělají pochody hrdosti LGBT (či jak se to dnes jmenuje) – účast na nich bude opět povinná a bude se důkladně monitorovat,

zdali jste dostatečně nadšení a zápalní – pokud nikoli, čeká vás problém. Přesně tyto jevy již začínáme vidět v USA dnes – tedy se opět nejedná o žádnou věštbu, je to jenom otázka času.

Bez překvapení přijde po této revoluční fázi další, kdy se upevní moc vládnoucích vrstev. Opět se bude masivně zatýkat a vše se bude hemžit udavači. Odůvodnění bude něco na styl, že udržení pořádku něco stojí a že revoluce vyžaduje určité oběti. Nakonec bude zakázané i o teroru mluvit – bude to pochopitelně tolerováno, protože vládnoucí klika potřebuje udržet atmosféru strachu, ale oficiálně to možné nebude (což jenom zvyšuje stupeň napětí). Jenom namátkově ještě proběhne kompletní likvidace veškerého kulturního dědictví a vůbec vše staré bude považováno za podezřelé. Pokud vás zajímá, jak to bude vypadat, doporučuji si přečíst knihu Tma o polednách (Arthur Koestler). Ještě dlužno podotknout, že technologie od dob komunismu a nacismu značně pokročily, takže digitální totalita bude ještě o poznání horší. Když k tomu připočteme provinční národu elit v České Republice s nutností se předvést (ono papežštější nežli papež), bude to opravdu docela síla.

Možnosti jednotlivce

Jakmile se aktivují síly kolektivního nevědomí, je velice těžké vzniklou lavinu zastavit. Nedávná historie nás učí, že komunismus trval přes sedmdesát let. Nacismus byl zlikvidován silou, jinak by také pár dekád přetrval. Klíčová je tedy otázka, zdali jsme již dosáhli bodu, ze kterého není návratu. Já se domnívám, že státy na západ od našich hranic (především anglosaské země, ale i Francie, Německo či Španělsko) určitě ano. Tady již není pomoci. Jaká je situace u nás (respektive v zemích bývalého východního bloku) je těžké říci – základní problém je fascinace rozhodující části veřejnosti čímkoli západním. Tato nábožensky zfanatizovaná individua by spáchala cokoli (i sebevraždu), kdyby jim to jejich západní elitářští guruové řekli. Tedy se domnívám, že i my jsme již za červenou čarou (respektive, že setrvačnost našeho pohybu nás tam nezastavitelně dostane v řádu měsíců či let). Co tedy zbývá? Předně je nezbytné uvědomit si, co vlastně chceme. Následně je potřeba aplikovat pasivní a kde možno aktivní odpor.

Co tedy chceme? Jako přijatelnou možnost, kterou zde chci představit, se jeví národní konzervatismus. Ten garantuje vhodnou reflexi tradic společnosti, zachování existence rodiny a tedy i existence lidského druhu. Z hlediska ekonomického reflektuje principy tradičního kapitalismu na národní úrovni, ale i liberalismu spočívajícího v zachování základních práv (především práva vlastnit) – opět vztahového na národní úroveň. Zároveň uznává základní výdobytky tradičního liberalismu (především práva na svobodu projevu a řadu tradičních svobod). Neuznává takzvaná pozitivní práva – především spojená s právem na rovné příležitosti, jenž je předstupněm totality. Podstatná je kolektivní složka – národ – jenž se jeví jako vhodná entita, na které je možné stavět. Jelikož se jedná o ustálený pojem, doporučuji se seznámit s dílem Yorama Hazonyho, jenž ve čtivé (či snadno poslouchatelné) formě národní konzervatismus prezentuje.

Pro úplnost zdůrazňuji, že národní konzervatismus má své negativní stránky. S ohledem na kulturní tradice Evropy však představuje nejprůirozenější variantu – maximalizuje střední třídu (ale nevyhlazuje chudobu a ani neeliminuje bohaté – to totiž není možné), uznává ověřené tradice (ale zároveň může být neflexibilní vůči racionálním inovacím), podporuje svobodu (to sebou však nese nutnost poslouchat často i hlouposti ostatních), podporuje malé podnikání (ale nemá rád zahraniční investice), jistě by se našla i řada dalších úskalí. Co je důležité si uvědomit – i zde se jedná o další ismus (tedy kvázi-náboženství) – ale jak již bylo řečeno, lidský duch náboženství potřebuje, neboť lidský rozum je nevyhnutelně omezený – pokud nevěříte, podívejte se kolik i jinak inteligentních lidí podléhá progresivismu a jak snadno si nechají vymýt mozek. Tato slabina je totiž přítomná v každém z nás bez výjimky. Jinak řečeno, pokud tedy přijmete národní konzervatismus, stanete se stoupenci ismu (jako jsou ti na druhé strany barikády). Pokud však povážíte, co je alternativa, troufnu si říci, že to za to stojí.

Další – pro řadu čtenářů maximálně kontroverzní – varianta je přijetí tradičního náboženství. Jelikož je křesťanství v současné podobě fakticky mrtvé (co ještě dýchalo dodělal papež František u katolíků, protestantské církve podlely již mnohem dříve) jeví se jako reálná inspirace islám. Nehodlám zde obhajovat islám jako správnou cestu neb každý zná jeho problémy. Ale islám, mimo jiné, klade důraz na jednu důležitou hodnotu: tradiční rodinu a tedy není sebezničující z hlediska lidského druhu. Čtenáři prominou, ale co mě děsí je, že na západ od našich hranic již může být pro národní konzervativismus pozdě, tam bych islám jako plausibilní cestu opravdu nevyklučoval – jednoduše s ohledem na velikost muslimské populace v „jejich“ zemích.

Nyní, když jsme si uvědomili, co chceme, je na řadě diskutovat metody. Pasivní odpor spočívá ve snaze dělat v rámci vlastních možností pravý opak toho, co je vyžadováno progresivisty. Je potřeba tak činit systematicky – tedy se snažit nad věcmi přemýšlet a pokud možno setrvale vyvíjet tlak kdykoli to je možné. Také je nezbytné začít okamžitě, alespoň v minimální míře – nečekejte, že se to nějak vyřeší, neprokrastinujte. Často na člověka dopadne dojem vlastní bezmoci – ale když pečlivě zvážíte vlastní možnosti, vždy najdete alespoň nějakou skulinku. Vaším počínáním pak vznikají postupem času skulinky nové a nové. Je však třeba vytrvat a neztrácet naději, uvědomte si totiž, že nedělat nic je bez výjimky fatální – zdůrazňuji, progresivisté se netají chutí redukovat lidskou rasu – pud sebezáchovy by tedy měl sloužit jako dostatečný motivující faktor. Stejně tak je nezbytné přesvědčovat ostatní o jejich vlastních možnostech. Lidé si často neuvědomují, že mají až překvapivě velkou moc a že když jich bude dostatečné množství (podle některých odhadů stačí jen sedm procent), je po problému. Kdyby každý přesvědčil dva lidi a ti další dva lidi (a tak dále), po pouhých dvaceti dvou iteracích, by již v České Republice nebylo koho přesvědčovat – to je jednoduchá matematika.

Není možné vyjmenovat všechny možnosti, kde můžete dělat opak toho, co je vám nadiktováno, protože jsou silně individuální. Jako příklad lze uvést obranu před masivní digitalizací všeho. Snažte se jednat s lidmi osobně, nikoli on-line. Snažte se platit u pokladny s prodavačkou, nikoli u samoobslužné, snažte se platit hotovostí, nikoli kartou, vyřizujte věci osobně na úřadu a nikoli digitalizovanou agendou a tak dále. Proti globalismu je také možné bojovat preferováním lokální produkce. Snažte se navázat kontakt s lokálními producenty, pokud znáte někoho na vesnici, co má slepice, kupujte vejíčka od nich a ne ze supermarketu, i když na to nemáte pokaždé peníze, dělejte to co nejvíce to jde (stejně tak se zeleninou, masem, ale i truhlářskou tvorbou a podobně). Je vhodné zdůraznit, že není nezbytné jít z jednoho extrému do druhého, důležité však je snažit se dělat maximum v rámci individuálních možností. Alternativa je totiž smrt – například hladem, až vyvolený monopolní dodavatel potravin nastaví takové ceny, že nebudete na jídlo mít – pak byste za podobné známosti na vesnici doslova zabýjeli.

Progresivistický egalitarismus může reálně vést k vyvlastňování a měnovým reformám, neboť je silně motivován marxistickou utopií. Nad to jsou západní státy nekonečně předlužené, takže potenciální měnová reforma může řešit dvě mouchy jednou ranou. Nezapomínejte, že jejich cílem je, abychom měli všichni stejné nic. Respektive, v některých případech, aby skupina superbohatých novofeudálů měla všechno a my jsme měli nic. Uvědomte si tedy, že vaše naspořené peníze nemusí mít brzy žádnou hodnotu. Z tohoto hlediska je dobré přejít na jiné systémy směny – zejména klasický barter, snažit se používat směnu pomocí cenných kovů (a tedy vlastně vytvořit alternativní měnu). Každý takové možnosti v omezené míře máme – například pomůžete sousedovy s opravou auta, nevyžadujte pak peníze, můžete vyžadovat zrovna tak i zboží (je lepší si na nový systém navykat postupně).

Další stupeň je aktivní odpor v malých krůčcích. Nesnažte se stát se martýry – tím můžete více uškodit, nežli pomoci. Většinou se dostanete dále malými kroky, nežli jedním velkým skokem. I proti nacismu a komunismu se často dařilo úspěšně bojovat tímto způsobem – například striktním dodržováním předpisů: pokud totiž dodržujete bez výjimky všechny předpisy, zablokujete vždy a vše. Pokud se tedy dostanete do situace, kdy můžete nařízení progresivistů pozdržet či dokonce

zablokovat pomocí byrokratických nástrojů, neváhejte ani vteřinu a použijte je v maximální možné míře (ale opět, nezlikvidujte sami sebe). Mezi tradiční nástroje může patřit nutnost analýzy nových požadavků z hlediska bezpečnosti práce, efektivity, dopadu na tým, výběru vhodné doby pro implementaci (a tedy systematického zdržování), čekání na upomínku a řada dalších.

Jiný efektivní nástroj aktivního odporu je ze zveličování (určitá forma švejkování). Tvařte se jako naprostý nadšenec pro všechny jejich bláboly, ale pokud přijde na jejich implementaci, jednejte maximálně neohrabaně a zveličujte absurdní aspekty s nadšením ve tváři. Tím spolehlivě odradíte všechny ostatní, jelikož na často zákeřně skrytou podstatu bludů strhnete maximální pozornost. Například pokud váš zaměstnavatel začne vynucovat takzvanou neurodiversitu (tedy vynucenou toleranci všemožných duševních poruch a výstřelků), začněte se chovat jako naprostý idiot a odkazujte se na ni. Opět, jednejte obezřetně, promyšleně a po málu (respektive přesně tak moc, aby vás to samotné neohrozilo). Je potřeba si tuto dovednost postupně vypilovat. Lidé kolem vás nejsou hloupí a i malé signály mohou správně pochopit – skupinové pochopení a kritická sebereflexe je potom smrtí každého ismu.

Další možností aktivní obrany je využívání vnitřních paradoxů progresivismu. Pokud se budete soustředit, najdete jich mnoho a ty je potom možné využít. Například, progresivisté milují kvóty a zároveň říkají, že si každý může zvolit pohlaví jaké chce a kdy chce (bez jakékoli hormonální terapie či operací). Výborně, pokud to tedy tak je a vaše firma nemá dostatek žen ve vedení, prohlase se vy sám ženou – podle jejich vlastních pravidel vám nesmějí nic namítat (to by byla transofobie). Pokud vás šikanují, že neoznačujete transsexuální zaměstnance správnými zájmeny (nový trend v anglosaských zemích, k nám to přijde brzy také), označte se sám za transsexuála a šikanujte vy je stejnou měrou. Nezapomínejte, že podle nich je i sexuální orientace možností volby, tak proč byste ráno nemohl být heterosexuál, v poledne homosexuál a večer transsexuál.

Mějte vždy na paměti, co je vaším cílem, nabízejte tuto alternativu vždy, když se vás někdo ve vhodné situaci zeptá „co vlastně chceš“. Také zdůrazňuji, že je potřeba postupovat systematicky a cílevědomě, nejlépe začít v malých krůčcích a postupně se vylepšovat. Absolutně kritická je snaha o šíření osvěty spojená s pokoušením se přesvědčit a nadchnout co nejvíce lidí. Zdůrazňuji ještě jednou: racionální sebereflexe je smrtí každého ismu – snažte se tedy maximálně (ale ve vší slušnosti) přesvědčovat ostatní dokud to jen trochu jde. Není to jednoduché, ale má to zásadní význam. Je také důležité si uvědomit, že pokud se někdo mýlil a podlehl progresivismu, neznamená to, že musí ve svém pomýlení pokračovat či že je čímkoli vinen – ostatně metody brainwashingu progresivistů jsou opravdu efektivní a často i normální a slušní lidé mohou podlehnout. Nelámejme tedy nad každým „z druhého tábora“ hned hůl, dejme lidem druhou šanci (nechceme přeci být jako oni). Obhajování alternativy progresivismu má velký význam – mnohem větší, než si většina lidí myslí. Opravdových fanatiků – těch, které nemá cenu přesvědčovat – je totiž překvapivě málo.

AUTOR: Karel Eichler

[ZDROJ](#)